פיווי וקאבו

קלדוניה החדשה

בזמן הרחוק, כאשר ציפורים היו לאנשים ואנשים לציפורים, על אי מרוחק בשם קלדוניה החדשה חיו שני חברים, פיווי וקאבו.
פיווי הייתה ציפור עליזה שמצייצת לפני שקיעת השמש, קאבו הייתה ציפור שחורה ומכוערת שצורחת בחושך.
יום אחד החליטו פיווי וקאבו לשחק בירי מקלע, כפי שעד היום עושים האנשים באי. הם הלכו לעץ הבאניאן והורידו ממנו קליפות כדי לעשות מהם קלעים, ואחר כך הלכו לנהר וחיפשו אבנים מתאימות. קאבו עמד על הגדה ופיווי נכנס למים. לפי כללי המשחק שלהם קאבו היה צריך לקלוע על פיווי, ופיווי אמור היה להתחמק מהאבנים. זמן מה פיווי הצליח בכך אך למזלו הרע בסוף אחת האבנים פגעה ברגלו ושברה אותה. פיווי נפל לתוך הנהר ונישא על המים. כך הוא צף עד שהמים הטילו אותו לתוך חור של במבוק, שבו אישה אחת כבסה את בגדיה.

"מה יושב פה בתוך הבמבוק?" אמרה האישה והיא נשפה חזק בקצה אחד והעיפה את פיווי מהצד השני כמו אפונה מאקדח-אפונים.
"וי" קראה האישה "באיזה מצב איום אתה! מה קרה לך?"
"קאבו שבר את רגלי במשחק הקלע" ענה פיווי.
"צר לי עליך" אמרה האישה "אולי תבוא איתי ותעשה מה שאומר?"
"אעשה זאת" אמר פיווי, כי האישה נראתה לו יפה ונחמדה. היא לקחה את פיווי לסככה, שם האכילה אותו בפירות, השכיבה על מחצלאות, ודאגה שיהיה לו נוח כמה שרק אפשר. היא גם טיפלה ברגלו השבורה, אפילו בלי לחתוך את הבשר מסביב, כפי שלפעמים עושים האנשים.
"עכשיו שכב בשקט, פיווי" אמרה "אם תשמע רעש, תעמיד פני מת. זו תהיה הנמלה השחורה שתבוא ותזחל עליך מהרגל ועד הראש. אל תאמר דבר ושכב בשקט. הבנת?"
"כן גבירתי הנחמדה" ענה פיווי "כך אעשה."
"אחר כך תבוא הנמלה האדומה. אתה מכיר אותה?"
"כן, אני יודע. זו עם רגליים כמו של חרגול." "היא תעבור על גופך מהרגל ועד הראש. אבל אז עליך

לנער חזק את גופך כולו ולרוץ לנהר. אתה מבין, פיווי?"
"כן גבירתי, אעשה כפי שאמרת."
"טוב מאוד" אמרה האישה ויצאה מהחדר כשהיא סוגרת את הדלת אחריה.
פיווי שכב תחת השמיכה, ופתאום שמע רעש קל. זו הייתה הנמלה השחורה שהתחילה לזחול על גופו. הוא שכב בשקט גמור. אחריה באה הנמלה האדומה וגם היא זחלה על גופו. אזי פיווי התחיל לנער את כל גופו. הוא קפץ מהמיטה ורץ אל הנהר. כשהסתכל למים ראה שהוא הפך מציפור לאיש צעיר ונאה!
"הו, גבירתי, הביטי עלי עכשיו!" קרא "הפכתי לאדם, ועוד נאה כזה."
"ועכשיו תציית לי שוב?" שאלה האישה.
"אעשה הכל מה שרק תגידי" ענה פיווי בשמחה.
"אזי טפס על הדקל הקוקוס הזה, אבל רק ברגליים, ואל תשתמש בידיים" אמרה האישה.
האמת היא שאנשי האי ידעו לטפס על הדקלים האלה כמו סנאים, כשהם משתמשים רק ביד אחת. אפילו בנות ידעו לעשות זאת. אבל רק בודדים ידעו לטפס בלי להשתמש בידיים כלל.
"שם למעלה תמצא שני אגוזי קוקוס. אל תזרוק אותם אלא תחזיק אותם בידיך ורד, כפי שעלית עם רגליך בלבד."
"זה וודאי קשה אבל לפחות אנסה לעשות זאת" אמר פיווי. הוא עלה כך, למרות שזה היה קשה מאוד, וגם ירד כפי שאמרה לו.
"הנה שני אגוזי קוקוס שלך" אמר כשהוא נותן אותם לאישה.
"עכשיו, פיווי, שים אותם בסככה בה שכבת קודם ותמתין עד שהשמש תרד להצטנן בים, וכשהיא תקום בבוקר, כבר לא כל כך חמה, לך לסככה וקח שוב את האגוזים."
כל היום שיחק פיווי ליד הנהר עם אנשי האי, וכשהגיע ערב הלך לסככה. אבל כשהתקרב לשם שמע קולות של שיחה וצחוק.
"מה זה? אנשים מדברים בסככה? אולי לקחו את האגוזים שלי" אמר לעצמו. הוא נכנס לסככה וראה שם שתי נערות יפות וצוחקות, אבל לא ראה את האגוזים.
הוא רץ לנהר "גבירתי, הו גבירתי! גנבו את האגוזים שלי!" קרא.
"בוא איתי, פיווי, ותקבל אגוזים" אמרה האישה.
הם חזרו לסככה בה ישבו שתי הנערות הצוחקות.
"לא אגוזים בשבילך" אמרה האישה "אלא שתי

הנשים. קח אותם לביתך."
"הו גבירתי, כמה את נדיבה!" קרא פיווי.
הוא אכן התחתן עם הנערות והם חיו באושר.
יום אחד בא לשם קאבו הזקן.
"זה פיווי?" אמר "כן, זה הוא - לא זה לא הוא. זה לא אותו פיווי אבל בכל זאת דומה. אמור לי, האם אתה פיווי?"
"כן, זה אני" אמר פיווי "אבל עכשיו אני נראה הרבה יותר טוב, והנה שתי הנשים שלי. נכון שהן יפות?"
"אתה צוחק ממני, פיווי! נשים שלך? איך? איפה השגת אותן? אתה עם נשים!"
אזי פיווי סיפר לקאבו על האישה הנחמדה ועל כל הדברים הטובים שקרו לו.
"טוב" אמר קאבו "גם אני רוצה להיות נאה ולקבל נשים יפות."
"אבל איך תעשה זאת?" שאל פיווי.
"באו, נעשה שוב אותו דבר. נשחק עם קלע והפעם אתה תשבור לי את הרגל!"
"ברצון רב" אמר פיווי שהיה תמיד מוכן לעשות טובה למישהו.
וכך היה. הם שיחקו בקלעים ופיווי שבר לקאבו את רגלו. קאבו צף בנהר ונכנס לבמבוק של האישה.
היא העיפה אותו החוצה ושמה בסככה ואמרה לו מה לעשות כאשר תבוא הנמלה השחורה ואחריה הנמלה האדומה.
אך הוא לא עשה כך! כשבאה הנמלה השחורה הוא קפץ מהמיטה והנה! הייתה לו רגל עקומה וכל גופו היה שחור כמו של הנמלה.
הוא רץ לאישה. "ראי איך אני נראה?" קרא, אך היא רק אמרה לו לטפס על הדקל, כמו שאמרה קודם לפיווי.
קאבו אמנם טיפס על הדקל אבל השתמש בידיים ורגליים שלו וזרק את האגוזים מלמעלה במקום להוריד אותם בזהירות. אחר כך שם אותם בסככה, אך כשבא לשם למחרת מצא שתי נשים זקנות ומכוערות שרבו ביניהן בצעקות רמות!
הוא חזר לפיווי בעל שתי הנשים היפות וסיפר לו הכל. פיווי אמר שהוא מצטער מאוד, אך אינו יכול לעשות דבר. רק להצטער עליו.
יום אחד בא קאבו לפיווי והציע לו לצאת בסירה למקום בו שמע על סרטנים גדולים, שיספיקו להם לאוכל לשבוע ימים. פיווי הסכים והם שטו בסירה למקום הזה. שם ראו במים צלולים סרטן גדול כמו סלע.
"נתפוס אותו ונצלה ונעשה ארוחה לחברים שלנו"

אמר פיווי.
"אני אכנס למים ואתפוס אותו" אמר קאבו "ואתה תעזור לי להוציא אותו מהמים."
קאבו נכנס למים אבל שמר מרחק מהסרטן הענק. הוא יצא כשהוא מתנשף קשה. "פיווי" קרה "אני לא מצליח לתפוס אותו. רד ונסה גם אתה."
פיווי לקח את חניתו וירד למים, אך הסרטן פער את הלוע ובלע אותו. פיווי נעלם והסרטן סגר את לועו בעוצמה. קאבו שראה זאת צחק ושט חזרה לחוף.
"איפה פיווי?" שאלו שתי הנשים היפות. קאבו העמיד פנים כאילו בוכה וסיפר לנערות איך הסרטן בלע את פיווי. "אבל אל תצטערו, בנות" אמר "אני אהיה הבעל שלכן והנשים שלי תהינה המשרתות שלכן. הכל טוב מה שנגמר טוב."
"לא! לא!" קראו הבנות "אנו אוהבות את פיווי. אנו לא רוצות אף אחד אחר. נשאר כאן בבית ונתאבל על פיווי."
"איזה טיפשות" קרא קאבו בכעס "פיווי הנבזה שבר את רגלי וזרק אותי לנהר."
אך אז נשמע שיעול חלש מעבר לדלת. קאבו נבהל כי הכיר את קולו של פיווי!
"הוא, פיווי היקר" קרא כשהוא רץ לדלת "איזו שמחה. דווקא ניסיתי לנחם את הנשים שלך."
פיווי לא אמר מילה, רק נפנף בידו ומהגבעה ירדו חמישה ועשרים ידידיו, שתפסו את קאבו וחתכו אותו לחתיכות קטנות. ובאותו הרגע ראה פיווי לפניו את האישה מהנהר.
"פיווי" שאלה "איך הצלחת לצאת מהקבר החי הזה שאליו שלח אותך קאבו?"
"הייתה לי עוד החנית שלי ביד. דקרתי מבפנים את הסרטן עם החנית עד שפתח את הלוע ויכולתי לצאת משם." האישה הטובה צחקה.
פיווי ונשותיו חיו עדו הרבה זמן אחר כך.